

желание за бягство от словесното в „реалното“. Този ескейпистки акт обаче се е оказал парадоксално сгърчен, уроборосен, доколкото на езиково ниво е съпроводен от едновременно движение в противоположната посока – бягство обратно от прозаическото в лирическото.

Амбивалентното пространство на лириката, предлагащо възможност за контаминиране на автобиографично-изповедно и фикционално, е идеалният жанров модел за конструиране на един автомат, образцов пример за което е Ботев. Яворов обаче отказва да се възползва от възможността за постигане на този тип героична автомитологизация в цикъла „Хайдушки песни“, които, игнорирали същностния за лириката (песента) автобиографизъм, проявяват интересен парадокс: цикълът стилизира една „обективна“ хайдушка митология, но в нея напълно отсъства субективният, професионален елемент, от решаващо значение за случване на автомита. Неуспял да проработи в лирическия дискурс на „Хайдушки песни“ поради отсъствието на автобиографичното, персоналният автомат избира да пробва случването си в една парадоксално близка жанрова територия – мемоара, при което – поради все същата дълбинна близост – мемоарният наратив пък ще се окаже силно разколебан, лиризиран.

Можем да разчетем тези жанрови колебания като симптом на усещането за някаква вътрешна неавтентичност: соматичното подражание на Ботев, опиянението от героиката на екстравертния жест, е апострофирано от усещането за „игра“, за изличеност на Аза, на себе си. Ако епически-мемоарната жанрова форма, следваща отблизо една сама по себе си неавтентична автобиография, е в някаква степен *одругостяване на Аза*, то какво би могло да означава нейната лиризация, освен желание за обратно *интернализирание* и в крайна сметка за идентификация на Аза с така желаната ботевска жанрово-дискурсивна монолитност. В този смисъл амбивалентният наслов на мемоара, задавайки хайдушкото, т.е. ботевското, като „копнение“ (противоречие, на което са обръщали внимание ред изследователи: Т. Жечев, Св. Игов, И. Пелева), всъщност издава *ониричната същност на Ботевия мит* за Яворов: той конструира Македония като хетеротопия, като „другото“, т.е. *ониричното* пространство, където идеалът може да бъде постигнат именно като копнеж, блян, сънуване.

Но крачката от сънуването до кошмара, до „безсъницата“ се оказва твърде малка. И в параметрите на тази крачка, в акта на трансформацията на „копнението“ в „безсъница“ аберационно ще се случи автентичният, не-ботевски и контра-ботевски мит „Яворов“.